

Egy település értékét többek között a benne élő polgárok adják meg. Ha kissé bővítjük a dolgot, az utcák, házak (képünk a Király utcában készült, cseppet sem véletlenül, mert a galiba ott esett meg), ingatlanok szintén abba a kategóriába tartozik, ami növeli az egész tartalmat. Feltéve, ha a fontos kiválasztottak úgy gondolják mindezt. Mert különben az emberek maradnak, a pénzre váltható javak meg fokozatosan csökkennek, méghozzá bűnös módon. Ilyen esetben persze lehetnének felelősök, de indokolt a feltételes mód!

A helyzet – kívülről nézve – nem bonyolultabb, mint egy ék. Ami ugye az egyszerű gépek közé tartozik. Kár az ilyet különösebben „recézni”, aki nem érti a lényegét, azt bizony legjobb elveszíteni még időben, egy szellemi zsákutcában.

Szóval, ha egy városi céget a tulajdonosa megbíz a vagyonkezeléssel, akkor az semmiképpen sem lehet herdálás. Most, hogy az egyik helyi bitorló nem fizeti a kialkudott díjat, hanem halmozza az adósságot, bérlésről szólni nagy felelőtlenség lenne. Potom harmincöt millió jó magyar forintról van szó, meg némi apróról. Amire szót vesztegetni tényleg született kicsinyesség, bár elvileg a követelés folyamatosan gyarapodik!

Pillanatnyilag minden érintett arról beszél, milyen jogi eszközökkel lehet felgyorsítani a begyűjtési eseményeket. Miközben magáról a helyi válságról az összes szereplő tudhatott, akit csak egy cseppet is érdekelt a város gazdasági ügyei.

Itt azonban az első probléma nem az, miképpen lehetett eljutni a jelenlegi állapotig. Mikor már a tizedénél is erőszakosan, határozottan be kellett volna avatkozni. Ami ezek szerint nem történt meg, ha mégis, akkor az egyenlő volt a pipogyasággal, szerencsétlenkedéssel.

Miközben más esetben, ha valaki kitesz egy megállító táblát a közterületre, esetleg elmarad a bérleti befizetések közül valamivel, akkor nagyon hamar megtalálják az arra illetékesek. Ami a lehető legrosszabb, hiszen ezek szerint értik a dolgukat, csupán nem mindig teszik azonos lelkesedéssel, odaadással.

Ennek tudatában esetleg érdemes lenne elmeditálni azon, mennyire lehet komolyan venni az irányítás ezen módját. Nagyon nem, ebben azért megegyezhetünk! Aki az ellenkezőjét állítja, nehezen tudná ésszerű érvekkel megvédeni ésszerűtlen felvetéseit. Bár nyilván a megszólítottaknak hisznek a főnökeik, ha még a posztjukon vannak.